

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.101/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Herczeg-Szűcs Mónika Beatrix (cím15.) ügyvéd által képviselt **Felperes1** (cím1.) felperesnek – a Baranyai Ügyvédi Iroda (cím16, ügyintéző: dr. Baranyai Zoltán ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím2.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és sérelemdíj megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.403/2021/51. számú ítélete ellen a felperes által 52. sorszámon, az alperes által 53. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, a per fő tárgya és az illeték tekintetében helybenhagyja, a perköltség tekintetében megváltoztatja és a felperest megillető elsőfokú perköltség összegét 214.421 (kétszáztizennégyezer-négyszázhuszonegy) forintra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 66.059 (hatvanhatezer-ötvenkilenc) forint fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. A felperest terhelő 53.280 (ötvenháromezer-kétszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. április 13. napján meghozott 22.M.70.403/2021/51. számú ítéletével a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 498.319 forint elmaradt munkabér, 27.419 forint elmaradt cafetéria juttatás és késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát, melyre tekintettel 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és az alperest kötelezte 93.615 forint felperesi perköltség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2020. június 12-től állt, határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel lakás- és intézménytakarító munkakörben részmunkaidőben.

[3] A felperes egy otthoni sérülésre tekintettel 2021. szeptember 8-tól keresőképtelen állományba került, melynek időtartama alatt 2021. szeptember 12-én részt vett helységott egy vallási rendezvény keretében megtartott koncerten. Erről az eseményről 2021. szeptember 14-én egy fényképet posztolt a saját Községi Média Történet oldalán, amelyet a Községi Média ismerősei láthattak. A fényképen a felperes a gyermekeivel és a koncertet adó művésszel volt látható. A felperes egyik Községi Média ismerőse volt tanú2, aki szintén az alperes munkavállalója volt. tanú2 beszámolt a fényképről tanú6nak, aki csoportvezető volt az alperesnél. tanú6 arra kérte tanú2t, hogy mentse el a fotót és küldje el neki. E kérdésnek tanú2 eleget tett. Ezt követően tanú6 megmutatta a felperesről készült fényképet tanú5-nek, aki az alperesnél a munkáltatói jogkör gyakorlója volt.

[4] A betegállomány lejártát követően, 2021. szeptember 29-én tanú1 alperesi munkavállaló arról tájékoztatta a felperest, hogy a kollégák között beszédtema a keresőképtelensége ideje alatti koncert látogatás és az erről posztolt képet tanú2 továbbította tanú5-nek. A felperes erről beszélni kívánt a munkáltatói jogkör gyakorlójával, azonban ezen a napon erre nem került sor és a fénykép továbbításával kapcsolatban tanú6 csoportvezető sem adott érdemi információt. Ugyanezen a napon a délelőtti műszak végén, a munkavégzés helyén, a egyéb érdekelt1. helység, Utca neve1 16-18. szám alatti telephelye udvarán tanú1, tanú4, tanú2 és tanú3 alperesi munkavállalók jelenlétében a felperes felindultan számonkérte tanú2t, hogy milyen okból küldte meg a felettesüknek a koncerten készített fotót, mi volt ezzel a célja, adott esetben az, hogy őt kirúgassa. tanú2 válasza erre az volt, hogy nem volt ilyen szándéka, de ha a felperes szeretné „akkor kirúgathatja”. tanú2 azt kifogásolta, hogy a felperes keresőképtelensége alatt neki kellett őt helyettesíteni. A felperes erre úgy reagált, hogy a magánéletében azt csinál, amit akar és más alkalommal pedig ő helyettesíti a kollégáit.

[5] Ezután a munkavállalók az öltözőbe mentek, ahol tanú2n és tanú3n kívül jelen volt még a egyéb érdekelt1. alkalmazásában álló tanú9 és tanú8 is. Amikor a felperes az öltözőbe ment, tovább folytatódott a szóváltás. A felperes tanú3nak annyit mondott, hogy akkor szólaljon meg, ha ő lapot oszt neki, majd átment egy másik öltözőbe, ahol tanú4 és tanú7 alperesi munkavállalók előtt hangosan, trágár szavak kíséretében közölte felháborodását tanú2 magatartása és az az udvaron tett kijelentése kapcsán.

[6] A történetekről aznap délután tanú2 tájékoztatta tanú6 csoportvezetőt. Előadta, hogy a felperes csúnyán kiabált vele és tanú3val is, amikor számonkérte a fénykép megküldését. tanú6 erről telefonon tájékoztatta tanú5t, aki az alperes jogászával egyeztetett a teendőkről és közösen hozták meg a döntést arról, hogy a felperes munkaviszonyát azonnali hatállyal megszüntetik. Ez alapján került sor a munkáltatói intézkedés elkészítésére. A felperes jelezte a felettese számára, hogy szeretne vele beszélni a történetekről, azonban tanú5 nem fogadta a hívását.

[7] 2021. szeptember 30-án a munkáltatói jogkör gyakorlója arra kérte a felperest, nyilatkozzon, az azonnali hatályú felmondás indokai megfelelnek-e a valóságnak. A felperes közölte, hogy nem ért egyet az indokolásban foglaltakkal és vitatta a terhére rótt magatartást. Ennek ellenére az alperes az azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát.

[8] Az indokolás szerint a felperes a keresőképtelensége időszaka alatt vett részt előadó helységi koncertjén és az erről készített fotója eljutott a munkáltatói jogkör gyakorlójához. 2021. szeptember 29-én a munkavégzés helyén, a gyártelepen több tanú jelenlétében ordítva, trágár szavakkal kérte számon tanú2t arról, hogy milyen jogon küldte meg a róla készült fotót tanú5-nek. Üvöltözve kérdezte a munkatársát, hogy mi volt a célja a fotó elküldésével, a minősíthetetlen üvöltözést nem hagyta abba és egy másik munkatársa is a célpontjává vált, mert tanú3ra is ráüvöltött. A hangoskodást az öltözőben magából kikelve folytatta, azt kiabálva, hogy azt csinál, amit akar. A gyártelepen, ahol több munkáltató tevékenykedik, megengedhetetlen módon hangoskodott, üvöltözött, trágár szavakat használt.

[9] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás jogellenességével összefüggő keresetet a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (1), (2) bekezdés, 8. § (1) bekezdés, 64. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése és 78. § (1), (2) bekezdése alapján vizsgálta. Kifejtette, hogy az azonnali hatályú felmondás indokolásának jogszerűségét az alperes érdekében állt bizonyítani.

[10] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás indokolása, továbbá tanú5 és tanú6 tanúk vallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a koncerten történő részvétel nem képezte önálló indokát az azonnali hatályú felmondásnak, az csupán a szeptember 29-ei események előzményeként lett rögzítve, mint a felperes és tanú2 között kialakult vita oka. Az alperes tehát kizárólag a szeptember 29-ei eseményeket értékelte munkavállalói kötelezettségszegésként.

[11] Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomása alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes ordítva és trágár szavakkal kérte számon az udvaron tanú2t a fénykép felettesüknek történő továbbítása kapcsán. Nem találta bizonyítottnak azt sem, hogy munkatársát üvöltve kérdezte, minősíthetetlenül üvöltözött és ráüvöltött tanú3ra. tanú2 és tanú3 a tanúvallomásában nem állította, hogy a felperes akár az udvaron, akár az öltözőben üvöltözött

vagy trágár szavakat használt. tanú3 kifejezetten azt adta elő, hogy trágár kifejezés az udvaron senki részéről nem hangzott el. tanú1 és tanú4, akik szintén jelen voltak az udvaron történt szóváltáskor, egyezően adták elő, hogy sem tanú2, sem a felperes részéről nem történt kiabálás, normális hangnemben folyt a párbeszéd. Erre tekintettel a minősíthetetlen kiabálásra vonatkozó állítás nem nyert bizonyítást. A tanúvallomások alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes felháborodottan, emelt hangon kérte számon tanú2t amiatt, hogy a fényképet megküldte a felettesüknek.

[12] A tanúvallomások alapján megállapítható volt továbbá, hogy a felperes a hangoskodást folytatta az öltözőben. Erre egyértelműen nyilatkozott tanú2, tanú3 és tanú9 és tanú10 is. tanú4 és tanú7 egyező tanúvallomása alapján az is bizonyított, hogy a másik öltözőben a felperes trágár szavakkal illette tanú2t. Ez a viselkedés munkahelyi környezetben nem elfogadható. A felperes magatartásának értékelésekor azonban figyelembe kellett venni, hogy a felháborodása, a kollégája számonkérése indokolt volt, mivel tanú2 a hozzájárulása nélkül küldött egy róla készült olyan fényképet a felettesüknek, ami számára nem volt elérhető. Ezen kívül a felperes kérdésére tanú2 provokatív és szarkasztikus választ adott az elbocsátását emlegetve.

[13] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes magatartása ellentétben állt a kulturált, udvarias magatartás követelményével, azonban nem tekinthető minősített kötelezettségszegésnek, mert a felperes nem olyan jelentős mértékben szegte meg a munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségét, amely a jogviszonya azonnali hatályú felmondását megalapozhatta. Az alperes - tanú9 és tanú10 tanúvallomása alapján - azt sem bizonyította, hogy a felperes magatartása miatt megingott a egyéb érdekelt1., mint szerződéses partner bizalma az alperes tevékenységében, munkavállalóiban és nem bizonyított, hogy a felperes magatartása veszélyeztette az alperes gazdasági érdekeit.

[14] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján megállapította, hogy az alperes a történeteket nem vizsgálta ki megfelelően, mert a munkáltatói jogkör gyakorlója a vállalati jogással egyeztetve hozott döntést a felperes munkaviszonyának a megszüntetéséről, a tanúkat pedig csak napokkal később hallgatta meg. Az alperes nem bizonyította teljeskörűen az azonnali hatályú felmondás indokolásában foglaltakat, ezért az intézkedés jogellenesnek minősült. Az elsőfokú bíróság az Mt. 82. § (1), (2) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket a kereseti kérelemnek megfelelően alkalmazta, mivel az összecszerűséget az alperes nem vitatta.

[15] A személyiségi jogsértéssel összefüggő keresetet az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:243. § c), d), g) pontjaira, 2:245. § (1), (2) bekezdésére, 2:48. § (1) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a), c) pontjára, 2:52. § (1), (3) bekezdésére és az Mt. 166. § (1), (2) bekezdésére, 169. § (1) bekezdésére, 172. § (1) bekezdésére hivatkozva vizsgálta.

[16] A képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértésével összefüggő keresetet alaposnak találta. Megállapította, hogy tanú2 megismerhette a felperes Közösségi Média Történeten konkrét ismeretségi kör számára hozzáférhetővé tett fényképét. Azonban ezt a fotót a felperes hozzájárulása nélkül nem menthette le és nem továbbíthatta a felettesének, mivel az tanú5 számára nem volt hozzáférhető. Az alperes a fénykép tényét, annak a munkáltatóhoz történő eljutását kifejezetten rögzítette az azonnali hatályú felmondás indokolásában. Ezért annak ellenére, hogy ez kifejezetten nem az indokoláshoz kapcsolódott, az alperes eljárása visszaélésszerű felhasználásnak minősült, ami megvalósította a felperes képmáshoz fűződő személyiségi joga megsértését. tanú6 és tanú5 sem volt a felperes Közösségi Média ismerőse, tehát számukra a felperes által a Közösségi Médiara feltett fénykép nem volt elérhető.

[17] A képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértése megalapozta a sérelemdíj iránti igényt. A kártérítési felelősség szabályai értelmében az alperes helytállni tartozott a munkavállalói, azaz tanú2 és tanú6 magatartásának következményeiért, mivel a munkavállalói magatartása a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik. A munkáltatói jogkör gyakorlójának tisztában kellett lennie azzal, hogy az általa megismert fotó számára nem volt nyilvános, illetve hozzáférhető. Ennek ellenére azt az azonnali hatályú felmondás indokolásában megjelenítette, holott a fénykép említése mellőzhető lett volna. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegét a jogsértés súlyára és a felperesre gyakorolt hatására hivatkozva 300.000 forintban határozta meg, az ezt meghaladó keresetet elutasította.

[18] Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az egyéb személyiségi jogsértéssel összefüggő kereseti kérelemeket. Nem találta bizonyítottnak, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a szeptember 29-ei eseményekről a felperest a roma származása miatt nem hallgatta meg, megsértve ezáltal az egyenlő bánásmód követelményét. Peradat, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója az azonnali hatályú felmondás közlésekor meghallgatta a felperest. Az a körülmény, hogy nem a felperes, hanem tanú6 és tanú2 előadása alapján fogadta el a történetet, nem minősült a nemzetiségi hovatartozással összefüggő hátránynak, illetve az egyenlő bánásmód megsértésének sem. A felperes meghallgatásának mellőzése nem volt alkalmas a becsület megsértésére sem. Az alperes közvetett információk alapján hozott döntést a felperes munkaviszonyának a megszüntetéséről és a perben az azonnali hatályú felmondás indokolását a tanúk csak részben tudták alátámasztani. Ennek következményei azonban az azonnali hatályú felmondás jogellenessége körében voltak értékelhetők. Az azonnali hatályú felmondás indokainak valótlansága nem eredményez személyiségi jogsértést, önmagában ez alapján a jóhírnév megsértése sem volt megállapítható. Ez utóbbi tekintetében a felperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a jogviszonya megszüntetése a munkatársak széles körében ismertté vált, illetve szóbeszéd tárgya lett. A felperes e körben nem tudta megjelölni, hogy mindez az alperes mely magatartására vezethető vissza. Önmagában a szóbeszéd a felperes elbocsátásáról pedig nem minősült hátrányos következménynek. A jóhírnév megsértése hiányában a személyiségi jogsértés esetén alkalmazható objektív szankcióra sem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság, utalva arra, hogy e körben határozott, végrehajtható kérelem előterjesztésére sem került sor az elsőfokú eljárás során.

[19] A Pp. 21. § (1) bekezdése alapján 1.491.738 forintban határozta meg a pertárgyértéket, megállapítva, hogy a felperes 55 %-ban lett pernyertes. A felek perköltségéről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a pervesztesség-pernyertesség arányára. A felperesi jogi képviselő perköltségét a csatolt megbízási szerződés alapján a pernyertesség arányához igazodóan 136.246 forintban határozta meg, figyelembevve a felperest érintő marasztalási összeget, azaz 825.738 forintot. A felperest megillető perköltségből levonta az alperest, a pernyertessége arányában megillető perköltség összegét, azaz 42.630 forintot, melyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján határozott meg.

A felperes fellebbezése

[20] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltozásával a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértése címén a sérelemdíj összegét 362.250 forintra kérte felemelni. Vitatta az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezéseit és az egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jog megsértése okán további 362.250 forint sérelemdíj, a jóhírnév megsértésére tekintettel pedig 241.500 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatásával 266.396 forintban kérte megállapítani a perköltség összegét, melyet a felperes jogi képviseletét ellátó ügyvédi iroda bankszámlájára kért teljesíteni. A tényállás téves megállapítására, illetőleg az indokolás hiányosságára hivatkozva a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjai és (4) bekezdésében jelölte meg.

[21] A perköltséget illetően az IM rendelet 2. § (1), (2) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy a felperes és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben az ügyvédi munkadíj elsődlegesen a megítélt összegek 30 %-ához igazodóan határozták meg. A 25.000 forint/óradíjas megállapodás az elutasított kereseti kérelmekre vonatkozott. Ezen felül kellett figyelembe venni a készkiadásokat. Az elsőfokú bíróság azonban a döntése indokolásában erre egyáltalán nem hivatkozott és a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei, továbbá a sérelemdíj után nem a marasztalási összegek 30 %-ában állapította meg a felperest megillető perköltséget.

[22] Az így meghatározott összeg méltánytalanul alacsony, hiszen a felperes indokoltan kezdeményezte a pert. A perköltségét megfelelően igazolta, csatolta az ügyvédi megbízási szerződést és az abban kikötött munkadíj a jogi képviselő által a perben nyújtott képviseleti tevékenységgel arányban állt. A perben több tárgyalásra került sor, melyre Szegedről kellett felutazni a jogi képviselőnek és ezzel kapcsolatban készkiadások is felmerültek.

[23] Az IM rendelet 2. § (2) bekezdésében meghatározott feltételek nem álltak fenn. A per nem minősült kirívóan egyszerűnek, számos beadvány előterjesztésére sor került, az

előbbieken kívül az alperesi előkészítő iratok, ellenkérelem benyújtása további ügyvédi munkát generált.

[24] Az ügyvédi megbízási díj szabad megállapodás tárgya, a perköltség megállapításakor értékelni kell a képviseleti tevékenység munkaidő és munkaigényességét. A kirívóan alacsony perköltség sértheti a társadalom értékítéletét. A perben csak az elszámolt munkaóra indokoltsága vizsgálható, az óradíj összege nem. Mindezek ellenére az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy miért nem a felek megbízási szerződésében rögzített, a megítélt összeg 30 %-ához igazodó ügyvédi munkadíjat állapított meg, figyelemmel arra is, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során nem terjesztett elő a felperesi perköltség mérséklésére irányuló kérelmet.

[25] A perköltség meghatározása amiatt is jogsértő, mert az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel határozta meg az alperest megillető perköltség összegét és azt levonta a felperest megillető perköltségből. A felperes álláspontja szerint azonban külön kellett volna rendelkezni a feleket megillető perköltség összegéről és külön kellett volna marasztalni a feleket. A perköltségek összevonása ugyanis „nem valós” eredményre vezet.

[26] A felperes a megítélt sérelemdíj összegét illetően az ítélet indokolásának hiányosságára hivatkozott. A keresetben három havi távolléti díjhoz igazodóan jelölte meg az összegszerűséget 362.250 forintban. Az elsőfokú bíróság ennél kevesebb összeg, 300.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest, holott a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértését megállapította. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy ennek ellenére az összegszerűség tekintetében miért tért el a keresetben meghatározott összegtől. Felperest meghurcolták, a tanúvallomások szerint még a bírósági tárgyalás előtt is megbeszélték az ügyet a volt kollégák. A fényképfelvétel jogtalan felhasználása jelenleg is megállapítható, hiszen az az azonnali hatályú felmondásban a mai napig szerepel. Mindezek alapján a sérelemdíjat 362.250 forintban, az ez alapján járó perköltséget, mint ügyvédi munkadíjat 108.675 forintban kérte megállapítani.

[27] A felperes a fellebbezésében az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatos kereset elutasítását is vitatta. Továbbra is fenntartotta, hogy roma származása miatt egyedül ő nem lett meghallgatva az azonnali hatályú felmondás kibocsátása előtt, vele szemben tanú6, és tanú2 meghallgatását biztosították. Ezen kívül a kollégák széles körében szóbeszéd tárgyává vált a munkaviszonya megszüntetése. Az elsőfokú bíróság ezért alaptalanul állapította meg, hogy nem érték hátrányos következmények. A tanúvallomások alátámasztották, hogy tanú5, tanú2 és tanú6 előadása alapján döntött a munkaviszony megszüntetéséről. Ez kimerítette az egyenlő bánásmód megsértését, függetlenül attól, hogy az azonnali hatályú felmondás átadásakor részben meghallgatták és visszavonták volna az intézkedést, ha megbánja a tettét. Nem vették figyelembe, hogy a felperes többször is próbált a felettesével kapcsolatba lépni a történetek tisztázása érdekében, ettől azonban tanú5 elzárkózott, tanúvallomása szerint nem kívánt a felperessel beszélni szeptember 29-én. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható volt az egyenlő bánásmód megsértése, mivel

az alperes egy komoly munkáltatói döntés előtt nem hallgatta meg a felperest és közvetett információkra alapozva döntött. Megalázó bánásmódnak minősült, hogy szeptember 30-án az azonnali hatályú felmondás közlésekor az alperes „belefojtotta a szót, nem volt hajlandó végighallgatni”. Mindez rendkívül sértő és indokolatlanul bántó eljárás volt, miközben ki-be járkáltak az irodába.

[28] Az elsőfokú bíróság döntésével szemben megállapítható volt a vallásszabadsághoz való jog megsértése is. 2021. szeptember 12-én a Egyház tagjaként egy vallási rendezvényen vett részt. Az alperes nem tudta cáfolni, hogy nem ismerte a felperes vallási meggyőződését. Az azonnali hatályú felmondásban érintett magatartás pedig úgy is megfogalmazható lett volna, hogy abban a fénykép ne legyen értékelve.

[29] A becsületsértés, vagyis a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás pedig azzal valósult meg, hogy a felettese közölte a felperessel, hogy akár fel is jelenthetné táppénzcsalás miatt, ha akarná. Ennek azonban jogalapja nem volt, hiszen a munkáltató legfeljebb a keresőképtelenség felülvizsgálatát kezdeményezheti, ami nem azonos a büntetőeljárással. Az alperes ezért téves tájékoztatást adott a felperesnek, beleavatkozva a magánéletébe, ami kimerítette a Ptk. 2:43. §-ában a magánélethez fűződő személyiségi jogok megsértését is. Az elsőfokú bíróság azonban „többlet tényállási elemként” ezt a jogsértést sem állapította meg.

[30] Az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát is, hiszen az azonnali hatályú felmondás indoklásában foglaltak valótlanok, nem tényszerűek. A tanúk nem támasztották alá az abban foglaltakat, vagyis a felperes nem használt trágár szavakat és nem üvöltözött. Az azonnali hatályú felmondás a kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás volt. Az alperes állításait a egyéb érdekelt1. munkavállalóinak a tanúvallomása sem támasztotta alá. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a felperes felháborodását, magatartását indokoltnak találta, mivel számonkérte a fénykép továbbítását.

[31] Becsületsértést pedig az eredményezett, hogy az alperes kritika nélkül átvette tanú2 és tanú6 előadását anélkül, hogy a felperest meghallgatta volna. Az azonnali hatályú felmondásban pedig megalázó, sértő kifejezéseket használt. Mindez a jóhírnév megsértésére is alkalmas volt, a közvetett információkon alapuló valótlan tényállítások miatt.

[32] A fénykép miatt kialakult pletyka is jogsérelmet eredményezett a felperesnek, a híresztelés sértő tartalma, a valóság elferdítése miatt. Mindez a felperes emberi méltósága megsértését is megvalósította, mivel kiszolgáltatott, megalázott helyzetben volt. Az azonnali hatályú felmondás közlésekor nem adhatta elő a történeteket, a felettese megfosztotta a védekezés lehetőségétől.

[33] A BH2019.118 számú döntés értelmében a jóhírnév megsértésének nem tényállási eleme, hogy nagy nyilvánosság előtt történjen, vagyis a munkatársak előtti meggyanúsítás is megvalósíthat jóhírnév sérelmet. A felperest a munkatársa meggyanúsította, majd elindult egy híresztelés és ennek a munkáltató nem vetett véget, ezáltal megvalósult a jóhírnév megsértése az alperesnek felróható módon. Mindez a felperes önértékelését, megítélését hátrányosan befolyásolta. E körben is irányadó, hogy a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik az egyes munkavállalók magatartása, ezért az alperes az egyes munkatársak személyiségi jogsértéséért helytállni tartozott. A fénykép, illetőleg az azonnali hatályú felmondás híre eljutott az alperesi munkavállalókhoz, ami szóbeszédet generált, amit a tanúvallomások is alátámasztottak.

[34] A sérelemdíj összegének mérlegelése során figyelembe kellett volna venni az azonnali hatályú felmondásban rögzített sértő kijelentéseket és azt, hogy azok megállapítására kivizsgálás nélkül került sor, ami szintén a becsület és a jóhírnév megsértését eredményezte.

[35] A felperes hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 1/2013. (VI. 17.) határozatával elfogadott Polgári Kollégiumi Véleményére is. Az azonnali hatályú felmondásban megfogalmazott bántó kifejezőmód, megalázó, sértő értékítélet becsületsértést valósított meg. Ehhez nem volt szükség arra, hogy ez harmadik személy előtt történjen és a jogsértés kimutatható hatásainak sem kellett bekövetkeznie. Az azonnali hatályú felmondás a „kollegiális-társadalmi értékelését” jelentősen és hátrányosan befolyásolta. A fénykép félremagyarázó, téves, alaptalan következtetésekre adott okot. Mindezzel a felperes személyiségének lényege, emberi méltósága sérült. A fentiekre tekintettel a felperes a jóhírnévhez fűződő jog megsértése címén két havi alapbérnek megfelelő 241.500 forint, továbbá az egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozva három havi alapbérnek megfelelő 362.200 forint sérelemdíj és ezen összegek 30 %-ának megfelelő perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[36] A felperes az elsőfokú ítéleti tényállást annyiban vitatta, hogy tanú2 nem volt azon 224 személy között, akik láthatták a felperes Közösségi Média Történetét, tehát a tanúhoz csak közvetett úton juthatott el a felvétel, ami szintén a pletykával kapcsolatos felperesi állításokat támasztja alá.

Az alperes fellebbezése

[37] Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésben az alperes a keresetet elutasító ítéleti rendelkezéseket nem vitatta, az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a teljes kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[38] Fellebbezésében a bizonyítékok téves értékelését állította és arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, emiatt megalapozatlan döntést hozott. Arra helyesen következtetett, hogy a szeptember 12-i koncerten történő részvétel nem képezte önálló indokát az azonnali hatályú felmondásnak. Az egyenlő bánásmód és a jóhírnév megsértésére alapított, ehhez kapcsolódó kereset sem volt megalapozott.

[39] A fényképpel kapcsolatban tanú5 a tanúvallomásában előadta, hogy arról már tanú6 értesítése előtt tudomása volt. Ezzel szemben az elsőfokú ítéleti tényállásából az a következtetés vonható le, mintha tanú5 tanú6tól szerzett volna arról tudomást. Ilyen állítást azonban a tanú nem tett, tanú6val a fényképről vélhetően csak közvetlenül szeptember 29-e előtt beszélt.

[40] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással ellentétben egyértelműen bizonyított a munkaköri leírásban foglalt magatartási követelmény megsértése, nemcsak a felperes felindultsága, hangoskodása, hanem a trágár szavak használata is. tanú2 és tanú3 is úgy számoltak be, hogy a felperes viselkedése agresszív, megbotránkoztató és félelmet keltő volt. tanú2t annyira megviselték a történetek, hogy aznap taxival ment haza. Téves volt az ítéleti következtetés a védekezéssel kapcsolatban is, mivel az alperes lehetőséget biztosított az azonnali hatályú felmondás közlésekor a felperesnek, hogy előadja a történeteket. Ezt megelőzően nem volt egyértelmű, hogy a jogviszonyát megszünteti.

[41] Az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le arról, hogy a felperes magatartása nem jelentett minősített kötelezettségszegést. A felperes maga is azt adta elő az elsőfokú eljárás során, hogy a habitusa, a sérelmezett magatartás tanúsítására alkalmas volt. A minősíthetetlen, agresszív és félelmet keltő felperesi viselkedés pedig egyértelműen bizonyított. E körben az alperes fellebbezésében részletesen hivatkozott tanú2, tanú3, tanú4, tanú7 és tanú9 tanúvallomására. A felperes felháborodása nem volt „jogos”. Ezen érvelés alapján ugyanis bármilyen munkavállalói magatartás elfogadhatóvá válik, ugyanakkor egy felróható magatartást nem tesz jogszerűvé egy jogosnak tekintett felháborodás.

[42] A bírói gyakorlat szerint az azonnali hatályú felmondást az abban felsorolt indokok közül akár egyetlen indok jogszerűsége is megalapozhatja. Ezért nem volt jelentősége, hogy a gyártelep udvarán történtek kapcsán a tanúk nem emlékeztek ordítózásra. Az öltözőkben történt viselkedés ugyanis önmagában megalapozta az azonnali hatályú felmondást, mivel az a munkaviszonnyal össze nem egyeztethető, agresszív, megfélemlítő és az Mt. 52. § (1) bekezdés d) pontjával ellentétes magatartás volt. A felperes munkakörében elvárás volt az udvarias, fegyelmezett viselkedés, a felperes azonban ezzel ellentétesen járt el, megsértve az Mt. 8. § (1) bekezdésében foglaltakat is.

[43] Az alperes gazdasági érdekeinek veszélyeztetése is megállapítható volt. Ezzel kapcsolatban az alperes továbbra is hivatkozott a egyéb érdekelt1.-vel kötött megbízási szerződésre függetlenül attól, hogy a szerződéses kapcsolat felmondása nem következett be.

A egyéb érdekelt1. részéről több munkavállaló észlelte a felperes viselkedését, ezzel megvalósult a munkáltató gazdasági érdekeit veszélyeztető magatartás, az alperes legnagyobb megrendelője viszonylatában. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt is, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója – tanú5 nem vizsgálta ki a történeteket. Egyes tanúkkal a döntés meghozatala előtt valóban nem beszélt, ugyanakkor az azonnali hatályú felmondást követő konzultáció azt erősítette meg, hogy indokolt volt a felperessel szemben alkalmazott jogkövetkezmény.

[44] Mindezek alapján az azonnali hatályú felmondás jogszerűnek minősült, a felperes megszegte a munkaköri leírásában, a munkaszerződésében leírt elvárásokat és az íratlan erkölcsi követelményeket, amelyek a munkáltató jogos gazdasági érdekeinek a veszélyeztetését is eredményezték.

[45] Az elsőfokú bíróság tévesen következtetett a képmáshoz fűződő jogok megsértésére is. tanú2 az alperes részére semmilyen fényképet nem küldött és tanú5 nem kapott, illetve nem tekintett meg tanú2től, vagy tanú6tól származó fényképet. A felperes nem valószínűsítette, hogy a képmásával kapcsolatban hátrány érte, nem bizonyította a jogsértés módját. Az általa gyenge minőségben a Községi Média Levelező szolgáltatótól kinyomtatott adatok nem tekinthetők bizonyítéknak, a munkáltatói jogkör gyakorlójának már azt megelőzően tudomása volt a fényképről, hogy erről tanú6 említést tett. Releváns továbbá, hogy a fénykép ténye a szeptember 29-ei vita előzményeként került az azonnali hatályú felmondás indoklásába. Amennyiben a felperes képmásával bármelyik alperesi munkavállaló visszaélt, az nem a munkaviszonnyal függött össze. Ez a magatartás az alperestől függetlenül történt, ezért akkor sem tartozik helytállni az ebből származó személyiségi jogsértésért.

[46] A felperes által a Községi Média és a Levelező adatokkal kapcsolatban becsatolt adatok a szolgáltató megerősítéséig nem fogadhatók el aggálytalan bizonyítékként. A felperes azonban nem indítványozta a tartalomszolgáltató megkeresését, ezért nem bizonyította a fényképek megismerésével, közzétételével kapcsolatos kereseti állításait.

[47] Az alperes másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte az előbbieken részletezett, a bizonyítékok értékelésével és a tényállás megállapításával összefüggő hiányosságokra hivatkozva.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[48] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezés aplotalanságát állította, fenntartva az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében kifejtett érvelését. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs lehetőség, mivel az elsőfokú

bíróság a szükséges mértékű bizonyítást lefolytatta és minden bizonyíték, adat rendelkezésre áll az érdemi döntés meghozatalához.

[49] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást a koncertről készült fényképfelvétel tekintetében és helytállóan értékelte tanú5 tanúvallomását. Azt alátámasztotta tanú1 és tanú6, továbbá tanú11 tanúvallomása is. Mindezekből levonható volt az a következtetés, hogy az alperes, azaz a munkáltatói jogkör gyakorlója jogosulatlanul jutott a fényképhez, amit felhasznált az azonnali hatályú felmondásban.

[50] Az elsőfokú bíróság a felperesi magatartás tekintetében is helyesen állapította meg a tényállást. Az az állítás, hogy a gyártelep területén ordítozott, trágár szavakat használt, üvöltve, minősíthetetlenül kérdezte munkatársát, nem nyert bizonyítást, ezt egyetlen tanú vallomása sem támasztotta alá. Az udvaron kialakult vita során tanú2 magatartása provokatív és szarkasztikus volt. A felperes részletesen hivatkozott tanú2, tanú3, tanú10, tanú9 tanúvallomására. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások helyes értékelésével megalapozottan állapította meg az öltözőkben történt eseményeket is. Iratellenesség, a bizonyítékok téves értékelése nem volt megállapítható, a tényállást teljeskörűen feltárta az elsőfokú bíróság és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes felháborodása és munkatársa számonkérése jogos volt, továbbá az alperes részéről az ügy teljes körű tisztázására nem került sor. Az elsőfokú bíróság helyes jogkövetkeztetése szerint a felperes terhére rótt magatartások közül nem mindegyik nyert bizonyítást, a bizonyított magatartás pedig nem minősült minősített kötelezettségszegésnek. Mindezekre tekintettel az alperesi fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyása indokolt.

[51] A jogos gazdasági érdek veszélyeztetése sem volt megállapítható, hiszen a kft. alkalmazásában álló tanú9 és tanú10 tanúvallomásukban nem állítottak olyan felperesi magatartást, amely alkalmas volt az alperes gazdasági érdekei veszélyeztetésére.

[52] Az elsőfokú bíróság a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértése tekintetében is helyesen mérlegelte a bizonyítékokat és érdemben megalapozott döntést hozott a jogalap kérdésében. A felperes a tanúvallomásokkal és a becsatolt Községi Média szabályzattal, adatvédelmi előírásokkal és hozzáférési jogosultsággal, illetve az elkészített listával igazolta, hogy nem tanú2, hanem az ő egyenesági leszármazottja láthatta a felperes Községi Média történetét. Erre tekintettel tanú2 a tanúvallomásában valótlannul állította, hogy a saját telefonján látta a felperes által, a Községi Médiaon posztolt fényképfelvételt, mert a tanú a felperes által becsatolt irati bizonyítékok szerint nem volt a 224 néző között. A Községi Média nyilvántartás pedig hitelesnek minősült. Személy 1 az édesanyjának, tanú2nak mutatta meg a fényképfelvételt. tanú2 továbbította azt tanú6nak és ez váltotta ki a felperes munkaviszonyának a megszüntetését. Ezt követően a fényképfelvétel elterjedt az alperesi munkavállalók között és az alperes nem tett semmit a szóbeszéd megakadályozása érdekében. Mindezekre tekintettel helyesen vont le következtetést a bíróság a személyiségi jogsértést illetően. Azt is helyesen állapította meg, hogy a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik a munkavállalók magatartása. Erre tekintettel kellett értékelni a fényképpel kapcsolatban tanú2 és tanú6 magatartását.

[53] A felperes az elsőfokú eljárás során becsatolta az állítását alátámasztó okirati bizonyítékait, amelyeket az alperes megismerhetett, azokat érdemben nem vitatta, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a fellebbezési eljárásban sincs erre lehetősége. A felperes a fellebbezési ellenkérelme részeként hivatkozott a fellebbezésében foglaltakra is.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[54] A felperes fellebbezése kisebb részben – a perköltség tekintetében – alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

[55] A felperes a személyiségi jogsértés objektív szankciójával kapcsolatos keresetet elutasító ítéleti rendelkezéssel szemben fellebbezést nem terjesztett elő, ezért ezt a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a felülbírálat során nem érintette.

[56] A fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat helytállóan értékelte és megalapozott döntést hozott az azonnali hatályú felmondás jogellenessége és a személyiségi jogsértés alapján előterjesztett sérelemdíj iránti kereset tárgyában is. Az elsőfokú határozat megváltoztatása kizárólag a felperesi perköltséget illetően volt – részben - indokolt. Az alperes fellebbezése alapján, a Pp. 381. §-ában meghatározott feltételek hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt lehetőség.

[57] Az alperes a felperes munkaviszonyának szankciós jellegű, tehát azonnali hatályú felmondással történő megszüntetését munkavállalói kötelezettségszegésre alapította. Az Mt. 64. § (2) bekezdése értelmében helyesen indult ki az elsőfokú bíróság abból, hogy az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét a perben az alperesnek kellett bizonyítania.

[58] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a munkáltató vagy a munkavállaló a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi.

[59] Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértésére, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat, konkrétan a tanúk vallomását (22.M.70.403/2021/23. számú jegyzőkönyv) kimerítően, a Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelő kellő részletességgel, egyenként és egymással összevetve is körültekintően értékelte, helyesen állapította meg a tényállást és megalapozott jogi következtetésekre jutott.

[60] A fellebbezési eljárásban nem volt vitatott, hogy az indokolás jogszerűségét a 2021. szeptember 29-ei események kapcsán kellett vizsgálni. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság következtetésével, miszerint nem nyert bizonyítást, a felperes az udvaron ordítva és trágár szavakkal kérte számon tanú2t arról, miért küldte meg a fényképfelvételt tanú5-nek. Az sem volt bizonyított, hogy a minősíthetetlen üvöltözést nem hagyta abba. tanú2 a tanúvallomásában valóban azt állította, hogy a felperes az udvaron ordibálva kérte őt számon és hangos volt. Viselkedését nem alpárinak, inkább megbotrántoztatónak jellemezte, trágár szavakra nem emlékezett. tanú3 ingerült kiabálásnak minősítette a felperes viselkedését, trágárságra szintén nem nyilatkozott. tanú1, aki szintén ott volt az udvaron, azt állította, hogy nem történt kiabálás, normál hangon beszélt a felperes és tanú2. tanú4 pedig úgy emlékezett, hogy nem volt kiabálás, normál hangnemben beszélgetett a felperes és tanú2. Az elsőfokú bíróság az előbbi tanúvallomásokat a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint egybevetve helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az udvaron történő ordibálás, trágárság, a folyamatos minősíthetetlen üvöltözés nem volt bizonyított. Hangos ordítózásra kizárólag tanú2 nyilatkozott, azonban vallomását a másik három tanú ezzel ellentétes, egybehangzó vallomása nem támasztotta alá.

[61] Az azonnali hatályú felmondásban az alperes az öltözőben történeteket is megengedhetetlen kötelezettségszegésnek minősítette azzal, hogy a felperes ott folytatta a hangoskodást, üvöltözést, a trágár szavak használatát. Az öltözőben történetekről tanú3 azt állította, hogy a felperes csapkodott, de szóváltás nem történt és káromkodásra sem emlékezett, inkább a felperes megbotrántoztató, agresszív viselkedésére, amely őt magát felzaklatta. Az öltözőben történetekkor jelen volt a egyéb érdekelt1. alkalmazottai közül tanú9 és tanú10. Szalainé a hangos kiabálásra emlékezett, trágárságra azonban nem, a felperes viselkedését munkahelyre nem illő, megbotrántoztató magatartásnak minősítve. tanú10 a felperes öltözőben tanúsított viselkedését úgy értékelte, hogy „mondta a magáét”, erélyesen beszélt tanú2val, de a tanú részletekre nem tudott visszaemlékezni. tanú13 tanúvallomása szerint a felperes maga közölte vele, hogy tanú2t az öltözőben mások előtt „vén kurva”-ként emlegette (23. számú jegyzőkönyv). A tárgyaláson a felperes ezt az állítást vitatta, azt azonban elismerte, hogy Személy 2-vel azt közölte, akkor beszéljen, ha lapot oszt neki.

[62] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság következtetésével, miszerint a felperes az öltözőben munkahelyi környezethez méltatlan módon viselkedett. Munkatársai irányában emelt hangon sértő, durva kifejezéseket használt, ami még az őt ért jogsértésre hivatkozva sem elfogadható. A felperesi kötelezettségszegés értékelése körében azonban azt is helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felperes azért volt feldúlt, ingerült, mert felháborította a fényképfelvétellel történt visszaélés. A vita elfajulásához nyilvánvalóan hozzájárult tanú2 provokatív megjegyzése is a felperes elbocsátásának kezdeményezéséről.

[63] Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a felperes magatartása veszélyeztette a jogos gazdasági érdekeit. Az alperes egyik fontos partnerének, a egyéb érdekelt1.-nek két munkavállalója, tanú9 és tanú10 jelen voltak az öltözőben. tanú9

megbotránkoztatónak találta a felperes viselkedését, ugyanakkor nem nyert igazolást, hogy ez a konfliktus szélesebb körben ismertté vált a egyéb érdekelt1. munkavállalói között és mindez az alperessel fennálló szerződéses kapcsolatot befolyásolhatta. A felperes elfogadhatatlan viselkedésére egyszeri alkalommal került sor, ami egyéb bizonyíték hiányában, a egyéb érdekelt1. két munkavállalójának jelenlétére tekintettel sem volt alkalmas az Mt. 8. § (1) bekezdése megsértésének a megállapítására.

[64] A felperes magatartása ellentétes volt a munkahelyen elvárható viselkedési szabályokkal, sértő, hangoskodó, konfrontatív viselkedése egyértelműen kötelezettségszegést valósított meg. Annak egyszeri voltára és a felperes személyiségi jogát sértő magatartás miatt kialakult indulati állapotra tekintettel azonban, az nem minősült a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű megszegésének. Erre tekintettel helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az Mt. 82. §-a szerinti jogkövetkezményeket.

[65] Az alperes fellebbezése alaptalan volt a képmáshoz fűződő személyiségi jogsértés tekintetében is. A Ptk. 2:48. § (1) bekezdése szerint képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. Az elsőfokú bíróság a 2021. szeptember 12-i vallási rendezvényt követő koncerten készült fényképfelvétel felhasználását illetően a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül, a bizonyítékok helytálló értékelésével és a jogszabály helytálló értelmezésével határozott.

[66] Ennek során azt kellett értékelni, hogy olyan fényképfelvétel jutott a munkáltató tudomására és szerepelt az azonnali hatályú felmondás indokolásában, amely felvétel az abban érintett alperesi munkavállalók számára nem volt nyilvános, hozzáférhető. A felperesi fellebbezés alapján a tényállást annyiban pontosította a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdésének b) pontja alapján, hogy tanú2 sem fért hozzá közvetlenül a felperes Közösségi Média Történetéhez, mivel a jogosultak között nem volt felsorolva. Ebből következően a tanú nem közvetlenül, hanem egy jogosult révén szerzett tudomást a felvételtől és jutott annak birtokába. Mindez azonban a személyiségi jogsértés, illetve annak következményei megállapítását érdemben nem befolyásolta.

[67] A felperes által becsatolt okirati bizonyítékokat az alperes a fellebbezési eljárásban a Pp. 373. § (1) és (2) bekezdése alapján már nem vitathatta, mivel ezzel összefüggésben az elsőfokú eljárás során bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A felperes bizonyította, hogy tanú2n keresztül olyan személyek számára vált hozzáférhetővé a fényképfelvétel (tanú6, tanú5), akiket arra a felperes nem jogosított fel. tanú2 sem volt jogosult a felperes Közösségi Média-Történetben közzétett fényképfelvételének elmentésére és továbbítására tanú6 részére. tanú5 a tanúvallomásában nem tudta megjelölni, hogy pontosan milyen forrásból, mikor, milyen módon szerzett tudomást a fényképfelvételről, ugyanakkor annak tényét, hogy a fénykép tartalmát ismerte, nem vitatta. Azt pedig a felperes megfelelően bizonyította, hogy tanú5 a saját jogán nem ismerhette ezt a felvételt. Az alperesi munkavállalók részéről megvalósult a képmáshoz fűződő jog megsértése, mivel tanú2 azt a felperes tudta, engedélye nélkül megismerte és továbbította tanú6 részére. tanú5 pedig arra felperesi hozzájárulás hiányában hivatkozott az azonnali hatályú felmondásban.

[68] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján a sérelemdíjra kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni. A munkaviszonnyal összefüggő munkavállalói károkozásért az Mt. 166. § (1) és (2) bekezdése értelmében az alperes tartozott helytállni, mert az ellenőrzési körébe tartozott a munkavállalók munkaviszonnyal összefüggő magatartása.

[69] Az elsőfokú bíróság a keresetben megjelölt 362.250 forint helyett 300.000 forintban határozta meg a felperest e jogsértés alapján megillető sérelemdíj összegét. Az összecszerűséget a jogsértés súlyával és a felperesre gyakorolt hatásával indokolta. A felperes a keresetében háromhavi alapbér összegében határozta meg a sérelemdíját. A sérelemdíj azonban a személyiségi jogsértés nem vagyoni következményeinek pénzbeli ellentételezésére, vagyis az elszenvedett immateriális hátrányok kompenzálására hivatott. Ezért az összecszerűség meghatározása nem a munkavégzés ellenértékeként meghatározott havi távolléti díjhoz, hanem a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében nevesített szempontokhoz igazodik, melyeket a jogsérelmet szenvedett félnek kell igazolnia. A felperes nem adta indokát annak, hogy az immateriális jellegű jogsérelmét miért három havi távolléti díjban kérte meghatározni. A személyét érintő konkrét hátrányos következményeket nem állított és nem is bizonyított. A bíróság a sérelemdíj összegét mérlegelési jogkörben határozza meg. Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyát, jellegét és a józan mértéktartást is alkalmazva helytálló összegben állapította meg a sérelemdíj összegét, annak felemelésére a felperesi fellebbezés alapján az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[70] A felperes alaptalanul hivatkozott az egyenlő bánásmód megsértésére roma származása, illetőleg vallásszabadsága megsértése körében. A Ptk. 2:43. §-a alapján a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen a személy hátrányos megkülönböztetése. Az Mt. 12. §-a és az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 19. §-a alapján a jogsértésre hivatkozó félnek kell megjelölnie a védett tulajdonságot és az emiatt őt ért hátrányt.

[71] A felperes lényegében a védett tulajdonságai fennállásából következtetett az egyenlő bánásmód megsértésére. A hátrányos megkülönböztetés azonban csak akkor állapítható meg, amennyiben a sérelmet szenvedett személy kifejezetten valamely védett tulajdonsága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban (BDT2019.4002.). A jogsérelmet szenvedett félnek nem csupán a védett tulajdonsága és a hátrány tekintetében kell nyilatkoznia, hanem valószínűsítene kell azt is, hogy a hátrány a védett tulajdonságával okozati összefüggésben következett be (PJD2016.9.). Az erre hivatkozó félnek legalább hivatkoznia kell a hátrány és a védett tulajdonság közötti összefüggésre az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 1. pontja szerint. Mindezekre tekintettel önmagában egy védett tulajdonság és egy hátrányos következmény alapján nem szükséges az egyenlő bánásmód követelményének a megsértése.

[72] A felperes azonban az elsőfokú eljárásban csupán megjelölte a védett tulajdonságait (roma származás, vallásgyakorlás) és a hátrányt (azonnali hatályú felmondás előzetes meghallgatás nélkül), azonban ezek közötti összefüggésre semmilyen konkrét nyilatkozatot nem tett. Peradat, hogy az azonnali hatályú felmondás átadását megelőzően a munkáltatói jogkör gyakorlója rákérdezett a felperesnél arra, hogy igaznak tartja-e az abban foglaltakat. A felperes válaszolhatott erre a kérdésre, vagyis a védekezés joga számára biztosítva volt, függetlenül attól, hogy azt tanú5 nem fogadta el. tanú2 valóban elmondta a panaszát, de más tanúk meghallgatására sem került sor az azonnali hatályú felmondás kibocsátása előtt. tanú4 (23. számú tárgyalási jegyzőkönyv) és tanú7 (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) alperesi munkavállalók a tanúvallomásukban nyilatkoztak roma származásukra. tanú4 azt is közölte, hogy a munkavállalók fele roma származású az alperesnél és ezzel kapcsolatban soha nem tapasztalt hátrányos megkülönböztetést. A koncerten történő megjelenés pedig nem a vallás gyakorlása, hanem a táppénzes állomány miatt került szóba a felek között, ezért az semmilyen összefüggést nem mutatott a vallás szabad gyakorlásával. Az előbbiekre tekintettel az egyenlő bánásmód követelményének a megsértése nem volt megállapítható, az elsőfokú bíróság ezért helytállóan utasította el az ezzel összefüggő sérelemdíj iránti keresetet.

[73] A felperes az emberi méltósága megsértésére is alaptalanul hivatkozott. Az emberi méltóság, mint a személyiségi jogok anyajogának megsértése abban az esetben állapítható meg, ha az érintettet emberi mivoltában sértő, megkérdőjelező magatartás történik, amely során a jogsértő a sértett személy emberi létét, emberi minőségét vonja kétségbe. (BDT2020.4152, BDT2019.4002.). Az azonnali hatályú felmondásban rögzített indokolás, az előzetes meghallgatás elmaradása a felperest emberi mivoltában nyilvánvalóan nem kérdőjelezte meg. Az alperes az általa elfogadhatatlannak talált magatartást erőteljes kifejezésekkel illette, de ezzel a felperes emberi minőségét nem vonta kétségbe.

[74] A Ptk. 2:45. § (1) bekezdése alapján a becsület megsértését jelenti különösen, ha valaki más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó módon nyilvánít véleményt. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényt állít, vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

[75] A felperes a keresetében a jóhírnév megsértése miatt igényelt sérelemdíjat, két havi alaphérének megfelelő összegben. Inkoherens módon azonban az elsőfokú eljárásban és a fellebbezési eljárásban is folyamatosan hivatkozott ugyanazon alperesi magatartással összefüggésben becsületsértésre is. Az ítéltábla ezért a Pp. 110. § (3) bekezdését alkalmazva, a beadványok tartalmából kiindulva, mindkét törvényi tényállásra figyelemmel értékelte az alperes magatartását.

[76] A felperes ezzel összefüggésben az azonnali hatályú felmondás indokainak valótlanságára, a megfogalmazás rá nézve sértő, indokolatlanul bántó megfogalmazására hivatkozott, továbbá az előzetes meghallgatása elmaradására és a kialakult szóbeszédre. A

másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy önmagában a valótlan tény állítása nem valósít meg személyiségi jogsértést, csak abban az esetben, ha az alkalmas a sértett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására (BDT2019.4062.).

[77] Az alperes által az azonnali hatályú felmondásban megfogalmazott indokolás egy része – a folyamatos, trágár üvöltözés - az ellentmondásos tanúvallomások miatt nem bizonyított, tehát valótlanak minősült. Emellett azonban az indokolás nem volt teljesen valótlan. Az elsőfokú bíróság által – a fellebbezési eljárásban nem vitatott – megállapítás is irányadó volt, hogy a felperes az öltözőben több személy jelenlétében hangoskodva közölte a felháborodását és kifejezetten sértő, trágár szavakkal illette tanú2t. Viselkedését több tanú is megbotránkoztatónak jellemezte (tanú3, tanú9). Ezt az alperes helytállóan minősítette elfogadhatatlan, munkahelyen megengedhetetlen magatartásnak. Erre figyelemmel a valótlanak minősülő alperesi állítások, a hasonló jellegű és bizonyított felperesi magatartásra tekintettel nem voltak alkalmasak a felperes társadalmi megítélése hátrányos befolyásolására. A valótlan tényállítás a felperessel közölt azonnali hatályú felmondás indokolásának része volt. A felperes sem hivatkozott arra, hogy ezt az alperes közölte a többi munkavállalóval. A sérelmezett magatartás több tanú jelenlétében történt, ezért az esemény ismert voltát, illetve azt, hogy mindez szóbeszéd tárgya lett, nem lehetett semmilyen konkrét alperesi magatartáshoz kötni. A felperes nem bizonyított a személyét érintő hátrányokat, konkrét következményeket sem (BH2019.118.), ezért amennyiben történt is jogsérelem, az a felperes magatartását is figyelembe véve olyan jelentéktelennek minősül, hogy sérelemdíj megállapítását semmiképpen nem indokolta (BDT2017.3657.).

[78] Az ítéltábla becsületsértő magatartást sem talált fennállónak az azonnali hatályú felmondás indokának megfogalmazása és a felperes előzetes meghallgatásának mellőzése körében sem. Az alperes az azonnali hatályú felmondás indokait a felperes részére kiadott jognyilatkozatban közölte. Az alperes által használt kifejezések erőteljes megfogalmazásnak minősülnek, azonban a perben az is bizonyított volt, hogy a felperes az indokolásban foglaltak szerint munkatársát trágár szavakkal illette mások előtt és elfogadhatatlanul viselkedett. A fényképfelvétel felhasználásával kapcsolatos felháborodása sem képezhette jogszerű indokát az előbbi viselkedésének. A felperes nem bizonyított konkrét hátrányokat, következményeket, e körben releváns tényállítást sem tett. Ezért a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében meghatározott körülmények bizonyítása hiányában még személyiségi jogsértés esetén sem volt lehetőség sérelemdíj alkalmazására.

[79] Az a körülmény, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója az azonnali hatályú felmondáskor azt közölte, hogy a táppénzzel való visszaélés miatt fel is jelenthetné a felperest, nem minősült valótlan tényállításnak és indokolatlanul bántó véleménynyilvánításnak sem. Konkrét feljelentésre sem került sor. A fentiekben kifejtettekre utalva ez sem tette lehetővé a felperes fellebbezésében hivatkozott okból a jóhírnév sérelme, illetve az egyenlő bánásmód követelményének megsértése okán sérelemdíj megállapítását.

[80] A másodfokú bíróság a perköltségre vonatkozó felperesi fellebbezést részben alaposnak találta. Az elsőfokú eljárás során a felperes becsatolta a megbízási szerződését,

amelyre hivatkozva az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján számította fel a perköltségét. A megbízási szerződés alapján megállapítható, hogy a felperes és jogi képviselője jelen perre vonatkozóan két számítási módot határozott meg a perköltség összegére. A megnyert kereseti követelések 30 %-át, az elutasított kereseti követelések esetében pedig a 25.000 forintos óradíjat határoztak meg. Az elsőfokú bíróság azonban ezt a megállapodást a felperesi perköltség kiszámításakor nem vette figyelembe és ítélete indokolásában nem közölte, hogy mi alapján határozta meg a felperest megillető perköltség összegét 136.246 forintban.

[81] Megállapítható volt, hogy a felperes 498.319 forint + 27.419 forint + 300.000 forint tekintetében pernyertes lett, tehát ezen összegek vonatkozásában a 30 %-os perköltséget kellett figyelembe venni a perköltsége meghatározásakor a Pp. 81. §-a alapján. Az elutasított kereseti rendelkezések, vagyis a 362.250 forint + 241.500 forint tekintetében viszont a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 83.§ (1) bekezdéséből következően nem érvényesíthetett perköltséget az alperessel szemben.

[82] A felperes a fellebbezésében alaptalanul és a jogszabály téves értelmezése alapján vitatta az egymással szembeni perköltségigények beszámításának lehetőségét és minden jogszabályi alapot nélkülözve kérte a felperesi perköltség közvetlenül a jogi képviselő saját számlaszámára történő teljesítését. A polgári perrendtartás alapján a jogvita a peres felek (felperes/alperes) között zajlik, a perköltséget is a fél érvényesítheti az ellenérdekű féllel szemben. A jogvitát lezáró bírósági határozat kizárólag a perben félként résztvevő személyek terhére, vagy javára rendelkezhet marasztalásról a perköltséget illetően, figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdésére. Ezért nincs lehetőség a felet képviselő ügyvéd számára közvetlen teljesítésre.

[83] A perköltségről történő rendelkezés részleges pernyertesség esetén a pervesztesség-pernyertesség arányának megfelelően történhet a Pp. 83. § (2) bekezdése szerint. Semmilyen számszaki ellentmondás nem következik abból, amennyiben a bíróság nem külön-külön határozza meg a fizetendő összeget, hanem a nagyobb összegből kivonja a kisebb összeget és csupán a különbözet megfizetéséről rendelkezik. Mindez egyezik a bíróságok általános gyakorlatával. A felperes a fellebbezésében figyelmen kívül hagyta, hogy fél és az ügyvéd közötti megbízási szerződés teljesítése nem képezi a képviselettel érintett jogvita tárgyát. A bíróság a perben kizárólag arról dönt, hogy az adott esetben - részben - pernyertes fél ebből a költségből mennyit tud érvényesíteni a Pp. 80. §-a alapján perköltségként.

[84] Mindezekre tekintettel a felperes a megbízási szerződésben kikötött díjazás alapján, a pernyertességhez igazodó összegben volt jogosult perköltségre. Annak összegét úgy határozta meg a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítéletben meghatározott összegek (825.738 forint) 30%-át vette figyelembe, ami 247.721 forint. Figyelembe kellett venni azonban, hogy az alperes 666.000 forint (vagyis az elutasított kereseti követelések tekintetében) pernyertes lett és az IM rendelet 3. § (2) bekezdésre a) pontja alapján igényelt perköltséget. Ezt az összeget 33.300 forintban állapította meg a másodfokú bíróság és az alperest a két összeg különbözetének, azaz 214.412 forintnak a megfizetésére kötelezte.

[85] A felperes egyébként tévesen hivatkozott az IM rendelet 2. § (2) bekezdésére is, mivel a perköltség mérséklésére nem csak a másik fél indítványára van lehetőség. A perköltség összegét, indokoltságát a bíróság hivatalból vizsgálja és amennyiben az nem áll arányban a jogi képviselő által teljesített munkával, külön indítvány hiányában is jogosult mérsékelni. Ennek egyetlen korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége. A konkrét jogvitában a másodfokú bíróság nem találta indokoltnak a felperesi perköltség mérséklését.

[86] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az azonnali hatályú felmondás és a sérelemdíj tekintetében helybenhagyta, az elsőfokú perköltség tekintetében részben megváltoztatta.

Záró rendelkezések

[87] A felek kifejezetten a fellebbezési eljárásra vonatkozóan nem számítottak fel perköltséget, ugyanakkor a per érdemét illetően minkét fél alaptalan fellebbezést terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság a perköltségre vonatkozó rendelkezést mellőzte a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján.

[88] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén és 78. § (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére. A felperest terhelő fellebbezési illetéket a munkavállalói költségkedvezményre tekintettel az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése és 525. §-a alapján.

[89] A másodfokú bíróság tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[90] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2023. szeptember 26.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró